

ET

Tom Thorne var ikke overbevist om, at den gamle dame havde det es, hun så tydeligt lod, som om hun havde. Han lod sig ikke narre af hendes søde-gamle-dame-smil og brillerne eller af caddyfloss-håret og den skotskternede taske. Han faldt heller ikke for manden med den firkantede kæbe, som var iklædt smoking, og hvis bluff han havde afsløret for et par omgange siden. Han regnede ikke med, at han havde mere end højst et par i tiere.

Thorne forhøjede med femten dollars. Det es, *han* havde, gav ham det højst mulige par, men siden der nu lå tre hjerter på bordet, ville han skræmme alle, der håbede på at få en flush.

Fyren i smokingen gik ud, hurtigt efterfulgt af den skaldede fyr i hawaiiiskjorten, som havde siddet og tygget på en cigar under hele spillet.

Nu var der kun Thorne og den gamle dame tilbage. Hun tog sig god tid, men lagde til sidst sine kort og lod ham få de femogtyve dollars i puljen.

Det var både det sjove og det frustrerende ved online-poker. Selv om spillerne var virkelige nok, ændrede udseendet på spillerne omkring bordet sig aldrig. Så vidt Thorne vidste, kunne den gamle dame – som smykkede sig med navnet Top Bluffa – lige så godt være en blegfed ungersvend fra Midtvesten.

Thorne, som til internet-lejligheden var kendt som Kard Kop, havde spillet på Poker-Pro.com i et par måneder. Det var bare uskadeligt tidsfordriv, ikke andet. Han havde set nok ofre til at vide, at det at spille kunne koste en alt, hvad man havde, lige så effektivt som heroin, og at der fandtes mange tusinde rundt omkring i landet, for hvem online-muligheden kun fremskyndede processen. For ham var det bare en måde at slappe af på efter endt arbejdsdag, ikke mere. Eller, som i aften, en

måde at slå tiden ihjel på, mens han ventede på, at Louise skulle ringe.

Han kiggede på uret og blev overrasket over at se, at han allerede havde spillet i to en halv time.

Da han kiggede ned i bunden af skærmen, så han, at han havde vundet fyrré dollars her til aften. To hundrede femoghalvfjerds dollars i overskud i alt. Det kunne man ikke brokke sig over, og han gik ud fra, at selv om han tabte lidt hist og her, ville det stadig dreje sig om mindre, end hvad han ville have brugt på The Royal Oak i det samme tidsrum.

Thorne rejste sig og gik over til musikanlægget. Han fjernede den Laura Cantrell-cd, som han havde hørt, og gav sig til at kigge efter en passende erstatning, mens han besluttede sig for, at han ville give det endnu en halv time, måske tre kvarter, indtil klokken 02. Så ville han gå i seng.

Han havde haft et forhold til vicekommissær Louise Porter siden slutningen af maj, siden afslutningen af den sag, de havde arbejdet sammen på, da Thorne var blevet stillet til rådighed for hendes hold i Kidnapningsgruppen. Mullen-sagen havde kostet et antal mennesker livet, nogle var døde, andre var blevet ødelagt for altid. Thorne og Louise var lige så overraskede som alle andre over, at de havde kunnet få noget positivt ud af massakren, og det var endnu mere overraskende, at det selv efter fem måneder gik godt imellem dem.

Thorne fandt en Waylon Jennings-opsamling. Han satte cd'en på og nikkede i takt med guitaren til de første toner af 'Only Daddy That'll Walk The Line'.

Det var altid svært for to politifolk i to forskellige afdelinger at tilbringe meget tid sammen, men Louise var overbevist om, at det ville blive ved med at være nyt, hvis man ikke sad lårene af hinanden. Hun havde sin egen lille lejlighed i Pimlico – et godt stykke med undergrund eller bil fra Thornes endnu mindre lejlighed i Kentish Town – og selv om de fleste uger tilbragte to eller tre nætter hos enten hende eller ham, sagde Louise, at

afstanden var nok til at afværge den bekymring, der ellers kunne vise sig. Bekymringer om at miste sin selvstændighed eller at blive lidt for satte. Eller bare at kede sig.

Thorne havde selv været tilbøjelig til at have den slags bekymringer fra tid til anden, men han havde alligevel sagt til Louise, at hun måske bekymrede sig en kende for meget. Efter at have set hinanden et par måneder havde de drukket kaffe på The Bengal Lancer, og deres diskussion om deres arrangement var begyndt at lyde som en briefing på arbejde. Thorne havde lænet sig ind over bordet og taget hende i hånden og havde sagt, at de bare skulle prøve at slappe af og nyde det. At det ikke kunne skade at tage det en dag ad gangen.

“Det er typisk mænd at tænke sådan,” havde Louise sagt.

“Hvad?”

“Det der ‘slappe af’-pis. Du ved, hvad jeg mener.”

Thorne havde grinet og ladet, som om han ikke vidste, hvad hun mente.

“Det har altid undret mig, hvordan mænd aldrig kan bruge fem minutter på at tale om forhold, mens de glad og gerne bruger hele dagen på at sætte deres cd-samling i alfabetisk orden ...”

Thorne var godt klar over, at Krauss kom før Kristofferson. Men han vidste også, at han havde det godt med det hele, at det var første gang, han var så glad, siden sin fars død for to år siden.

Mens Waylon Jennings – der stod mellem Jayhawks og George Jones – begyndte at synge ‘The Taker’, satte Thorne sig hen foran computeren igen for at spille et par omgange mere. Han kunne mærke, at Elvis luskede rundt under bordet, mens den gned sig op ad hans skinneben i håb om noget natmad eller en latterligt tidlig morgenmad.

Thorne ledte efter Go-Cat og overvejede, hvad han skulle gøre med konge og ti, da hans mobil ringede.

“Det må du undskylde,” sagde Louise. “Jeg tager først af sted nu.”

Kidnapningsafdelingen holdt, ligesom andre afdelinger i Specialist Operations, til i Scotland Yard. Det lå i betryggende god afstand af det sted, hvor Toms drabsafdelingshold holdt til, i Peel Centre i Hendon, men på denne tid af natten ville det nok ikke tage mere end tyve minutter at køre til Kentish Town derfra.

“Jeg sætter vand over,” sagde Thorne. Der var en pause, hvor han kunne høre Louise mumle nogle høfligheder til de betjente, der stod ved skranken, mens hun gik ud ad døren og ned mod parkeringskælderen.

“Jeg tror, jeg tager hjem til mig selv i aften,” sagde hun endelig.

“Nå, okay.”

“Jeg er helt færdig.”

“Det gør ikke noget.”

“Vi gør det bare i morgen aften.”

“*Jeg* kommer nu nok alligevel til at gøre det i aften,” sagde Thorne. “Det ser bare ud, som om jeg kommer til at gøre det alene.”

Hun grinede. En sjofel latter. Hun trak vejret tungt, og Thorne kunne se hende for sig, mens hun travede af sted, ivrig efter at komme hen til sin bil og køre hjem. “Jeg skulle have ringet tidligere,” sagde hun, “men du ved jo, hvordan det er. Har du ventet oppe længe?”

“Det gør ikke noget.” Og det gjorde det heller ikke. De havde begge arbejdet døgnnet rundt på det seneste, og de havde haft mange af de her sen aften/tidlig morgen-samtaler.

“Hvordan var din dag?”

“Op og ned.” Som sædvanlig arbejdede Thorne på fem-seks forskellige drabssager, alle på forskellige stadier, fra alt mellem et lig, der endnu ikke var blevet koldt, og en retssag, der skulle til at begynde: En kvinde, hvis mand var flippet ud og havde slået hende og hendes mor ihjel med en tom vodkaflaske, en asiatisk teenager, der var blevet kvalt af sin onkel i noget, der i

mistænkelig grad lignede et ‘æres’-drab, en ung tyrkisk mand, der var blevet myrdet på parkeringspladsen bag en pub. “Hvad med dig?” spurgte Thorne.

“Det har bare været *så* sjovt,” sagde Louise. “Jeg havde en fantastisk eftermiddag med en narkohandler – der ikke vil lægge sag an mod en anden narkohandler – hvor jeg prøvede at overbevise ham om, at han ikke havde holdt sig selv som gidsel i en uge og havde hugget tre fingre af sig selv.”

“Hvordan gik det så?”

“Tilsyneladende låste han ved et uheld sig selv inde i et skur, besluttede sig for at lave noget hobbyarbejde, når han nu alligevel var der, og så var han lidt uforsigtig med en elektrisk sav.”

“Nu må du ikke drage forhastede konklusioner,” sagde Thorne. “Ser han ærlig ud?” Endnu et stort grin. Han hørte et lille ekko og regnede ud, at hun nu måtte være nået ned i parkeringskælderen.

“Du lyder træt,” sagde Louise.

“Jeg har det fint.”

“Hvad har du lavet?”

“Ikke så meget. Jeg så en eller anden lortefilm ... fik ordnet noget papirarbejde.”

“Okay.” Forbindelsen begyndte at blive dårlig nu, hvor signalet ikke var så godt. Thorne hørte en kvækken fra hendes billås, da hun brugte fjernbetjeningen. “Så ses vi i morgen aften?”

“Hvis jeg altså ikke skal vaske hår,” sagde Thorne.

“Jeg ringer til dig i løbet af dagen.”

Thorne kiggede på computeren, mens turn-kortet blev givet. Han så, at mens der endnu manglede et kort, var hans konge og ti blevet til en open-ended straight draw. “Kør forsigtigt ...”

Han gik ud i køkkenet for at lave te, sagde undskyld til Elvis, fordi han havde glemt at give den mad, og tændte for elkedlen på vej hen til køleskabet. Han var ved at række hånden op efter en kop, da han hørte bippet fra en sms på mobilen.

Han vidste, at den ville være fra Louise, og smilede, da han

trykkede på LÆS, og sms'en forvandlede hans smil til et grin.

Jeg ved godt, at du spiller poker. Kys.

Han brød stadig sin hjerne med at finde på et kvikt svar, da sms-lyden lød igen.

Denne gang var sms'en ikke fra Louise Porter.

Det var en mms med et billede. Billedet var dårligt beskåret, taget meget tæt på og nedefra, og det var ikke, før Thorne havde holdt telefonen en lille halv meter væk i et par sekunder og vinklet den rigtigt, at han kunne se helt præcis, hvad det var.

Så forstod han endelig, hvad det var, han kiggede på.

Mandens blege og forvrængede ansigt fyldte hele skærmen.

En tot mørkt hår lå hen over den af kenderne, der kunne ses. Munden var åben, læberne var dækket af hvide pletter, og noget af tungen kunne ses inde i munden. Hagerne bulnede ud, den ene over den anden. De var dækket af sorte og grå skægstubbe og adskilt af en tynd, rød streg. Det ene øje, der kunne ses på billedet, var lukket. Thorne var ikke sikker på, om mærkerne hen over øjenbrynene og panden var der på grund af kamera-linsen eller ej.

Han trykkede på telefonen for at finde detaljerne om mms'en. Han gik hurtigt hen over tidspunkt og dato, mens han ledte efter afsenderens identitet. Der stod ikke noget navn, men han trykkede to gange for at ringe til nummeret, der stod som afsender.

Linjen var død.

Han gik ind på billedet igen og stirrede på det. Han kunne mærke pulsen gå i vejret i blodåren på siden af halsen. Han mærkede den velkendte, forfærdelige kildren, den *summen*, der bredte sig rundt om nakken. Der var mange ting, Thorne ikke kunne greje, men det her var, gud bedre det, hans gebet. Revisorer havde tal i deres magt, og Tom Thorne kunne genkende en død mand, når han så en.

Han vinklede skærmen igen, flyttede telefonen tættere på lampen på bordet, pokerspillet var helt glemt nu. Han stirrede på den mørke plet, der i hvert fald ikke var hår, under man-

dens øre. På den røde linje, hvor den var løbet ned i sprækken mellem dobbelthagerne.

Det var selvfølgelig ikke sikkert, at det var blod, men Tom kunne godt regne ud, hvad sandsynligheden for det var. Han var godt klar over, at de fleste mennesker ikke løb rundt og tog billeder af venner og familiemedlemmer, der var blevet ramt af faldende mursten, eller som ved et uheld var faldet ned ad trappen.

Han vidste, at han sad og så på et drabsoffer.

TO

“Har du nogen som helst idé om, hvor meget papirarbejde det indebærer?”

“Kan du ikke bare tage dem fra småpengekassen? Jeg går ud fra, at vi har sådan en?”

“Ja, og det ville involvere endnu mere papirarbejde.” Russell Brigstocke tog brillerne af og klemte om næseryggen med pege- og tommelfinger.

Thorne trak opgivende på skuldrene. Han ville ikke være skyld i, at hans overordnede havde endnu mere at bekymre sig om. “Det er lige meget. Så betaler jeg selv. Det kan vel alligevel ikke skade at have en ekstra, vel?”

Hans oprindelige forespørgsel havde ellers været uskyldig nok ...

Det var jo klart, at Thorne ville være nødt til at aflevere sin telefon, så de kunne få så mange oplysninger ud af den som overhovedet muligt, og ligesom næsten alle andre, der var blevet lidt for afhængige af det møgapparat, havde tanken om at undvære mobilen fyldt Thorne med rædsel. Han havde kigget sørgmodigt på telefonen, der lå på Brigstockes skrivebord, som var den et yndlingskæledyr, han var ved at sige endegyldigt farvel til.

“Du kunne jo altid beholde telefonen,” havde Brigstocke sagt. “Og bare give dem SIM-kortet.”

“Hvad ville der være vundet ved det? Alle mine numre er jo på kortet.”

“Ved du ikke, hvordan man overfører dem til et nyt kort?”

“Hvad tror du selv?”

De vidste begge to godt, at de ikke havde lang tid til at beslutte sig. “Få dig en af de der taletids-dimser,” havde Brigstocke sagt. “Sørg for, at opkaldene bliver viderestillet til den fra det gamle

nummer, så går du ikke glip af nogen.”

“Hvad koster de?”

“Det ved jeg ikke. Ikke ret meget.”

“Betaler afdelingen den så?”

Det havde virket som et rimeligt spørgsmål ...

Brigstocke tog brillerne på igen og kørte fingrene gennem sit tykke, sorte hår. Han rakte ud efter Thornes telefon. “Nå, men hvis vi så har fået løst din problematiske telefonsituation ...”

“Jeg ville gerne se dig klare dig uden,” sagde Thorne.

Brigstocke ignorerede stikpillen og kiggede endnu en gang på billedet på Nokias lille skærm.

Thorne tog sin tunge læderjakke af og vendte sig om for at hænge den over stoleryggen. Det havde været hundekoldt, da han var gået ud ad sin hoveddør for halvanden time siden, men han var allerede begyndt at svede efter at have været ti minutter i Becke House, hvor de fleste vinduer var malet til, og hvor alle termostater permanent var indstillet til ‘Saharavarme’. Vinden hylede mod vinduerne, og fra Brigstockes kontor kunne Thorne se bladene hvirvle rundt på det flade tag på bygningen overfor.

“Det er sikkert bare nogen, der tager pis på dig,” sagde Brigstocke.

Det havde Thorne også prøvet at bilde sig selv ind, lige siden billedet var blevet sendt til ham. Han troede ikke mere på det, fordi det kom fra en anden.

“Det er altså ikke en voksdukke,” sagde han.

“Måske er det et billede fra en af de der skøre hjemmesider? Der er så meget af den slags lort derude.”

“Måske, men der er vel en mening med det.”

“Forkert nummer?”

“Det ville godt nok være noget af et tilfælde,” sagde Thorne. “Som hvis en blikkenslager ved en fejltagelse modtog et billede af en ødelagt stophane.”

Brigstocke holdt telefonen helt op til ansigtet, vinklede den lidt for at fange lyset og talte lige så meget til sig selv som til

Thorne. "Blodet er ikke tørt," sagde han. "Vi må gå ud fra, at han ikke har været død ret længe."

Thorne tænkte stadig over tilfældige sammenfald. Det var sket i flere sager gennem årene, og han var ikke meget for helt at affærdige det. Men han havde alligevel allerede nu en fornemmelse af, at der lå noget organiseret bag.

"Det er ikke et tilfælde, Russell. Det er et budskab."

Brigstocke lagde forsigtigt telefonen fra sig, næsten som om det ville være mangel på respekt over for den endnu uidentificerede døde mand at gøre andet. Han var klar over, at Thornes intuition lige så tit var helt i skoven, som den var rigtig, men han var også klar over, at det at diskutere det med ham var en genvej til at få stresshovedpine med stor sandsynlighed for et senere mavesår. Han kunne i hvert fald ikke se, hvad der kunne ske ved at give Thorne frie tøjler i den her sag. "Vi sender den her over til teknikerne og ser, hvad de kan gøre med billedet. Jeg får nogen til at ringe til telefonselskabet."

"Kan vi få Dave Holland til at gøre det?"

"Jeg er sikker på, at han vil være ovenud lykkelig for at løsrive sig fra Imlach-papirarbejdet."

Darren Anthony Imlach. Manden, der snart skulle for retten anklaget for at have slået sin kone og svigermor ihjel med en vodkaflaske. Han var blevet navngivet 'Smirnoff-morderen' af de formiddagsaviser, der stadig viste bryster i tocifrede antal.

"Dave er god til at få noget ud af folk i en fart, ikke? Han kan nok spare os for et par timers papirarbejde."

"Det er fint med mig," sagde Brigstocke. Han bankede let på telefonen med pegefingeren. "Hvad med at du ser, om der er et lig, som passer til det her ansigt?"

Thorne havde allerede rejst sig og var ved at tage sin jakke på. "Jeg logger på den elektroniske opslagstavle med det samme."

"Har Kitson fået snakket med dig om Sedat-sagen?"

Thorne vendte sig om i døråbningen. "Jeg har ikke talt med hende endnu."

“Nå, hun skal nok give dig detaljerne, men vi har fundet en kniv. Den var blevet smidt i en skraldespand over for Queen’s Arms.”

“Fingeraftryk?”

“Jeg har ikke hørt noget, men jeg ville ikke holde vejret i spænding. Den var dækket af cigaretaske og cider og alt muligt lort. Der var endda kebab på den ...”

“Måske ville det være en idé at kontakte S&O-drengene nu.”

“De kan fandeme rende og hoppe,” sagde Brigstocke.

Folkene i Serious & Organised Crime var overbevist om, at drabet på Deniz Sedat for tre dage siden på en eller anden måde hang sammen med offerets medlemskab af en tyrkisk bande. Sedat, der var blevet fundet af sin kæreste, mens han var ved at forbløde uden for en pub i Finsbury Park, var bestemt ikke en af de tunge drenge. Men hans navn var blevet nævnt under flere efterforskninger af nord-Londons blomstrende heroin-industri, og holdet fra S&O var hurtigt begyndt at gøre deres indflydelse gældende.

“De pisser i den grad territoriet af,” havde Brigstocke sagt dagen før. “Nå, men vi kan da bare give igen med samme mønt ...”

Thorne havde før haft noget at gøre med både S&O og nogle af de tyrkiske bander, de var oppe imod. Han havde gode grunde – *personlige* grunde – til, hvorfor han foretrak ikke at have noget med nogen af dem at gøre igen. Når det så var sagt, talte det til kriminalinspektørens ære, at han ikke bare lod sig koste rundt med, og Thorne kendte sin chef godt nok til at vide, at det ikke bare var spil for galleriet. Han var en af den slags betjente, præcis som Thorne selv var, for hvem et drab var til for at blive opklaret i modsætning til noget, der bare lå på skrivebordet og ødelagde opklaringsprocenten. Hvis en sag efter tre ugers efterforskning var stendød, kunne Brigstocke være lige så elendig til mode som alle andre, men når han fik en sag, vidste han, at der var nogen, det være sig døde eller levende, der fortjente hans holds ypperste indsats.

Nu var Thorne begyndt at tro, at han havde fået sit eget offer at arbejde for. En, som hans opmærksomhed specifikt, *med vilje*, var blevet rettet mod, og for hvis skyld han blev nødt til at gøre alt, hvad han kunne.

Indtil videre ville han prøve ikke at tænke for meget på morderen, på den mand eller kvinde, han gik ud fra havde sendt ham beskeden.

Lige nu vidste han kun, at manden på billedet var død.

Det eneste, Thorne skulle gøre, var at finde ham.

Betjentene fra de forskellige drabsafdelinger, der var på arbejde mellem 23 og 07, ville have faxet foreløbige rapporter til den centrale afdeling hos Scotland Yard. Derefter ville de, der var på arbejde der, lave en daglig bulletin, som alle, der arbejdede i Specialist Crime Unit, havde adgang til. Rapporten var en oversigt over alle uforklarlige dødsfald – eller skader, der kunne være livstruende – lovovertrædelser, der inkluderede våben, voldtægter, højrisiko-personer, der var forsvundet, eller andre kritiske forbrydelser, der var blevet rapporteret i løbet af natten i M25-området.

I bulletinen stod navn og adresse på offeret, når det var kendt, samt en hurtig beskrivelse af forbrydelsen. Navnet på den ansvarshavende betjent, hvis der allerede var en, var også nævnt.

Thorne loggede sig på ved et ledigt skrivebord i efterforskningslokalet. Han tjekkede de e-mails, der var kommet, og læste de detaljer, der var om de drab, der var blevet begået i løbet af natten. Rekorden for en enkelt nat – når man altså ikke medregnede terroristers rædselsgerninger – var elleve. Det havde været en aften et par år tidligere, hvor der ud over to husspektakler og et slagsmål på en pub havde været et skyderi ved en fest i Ealing, en ildspåsættelse af en lejlighed i Harsden, og hvor en bande ude efter penge til crack havde stukket hele personalet på et taxaselskab i Stockwell ned.

Som man kunne forvente, var der mange, der havde set deres snit til at nævne, at hvis Londonpolitiet virkelig, som deres motto sagde, ‘Arbejder for et mere sikkert London’, så arbejdede de tydeligvis ikke hårdt nok, selv om der var masser, Tom Thorne inkluderet, der knoklede røven ud af bukserne i de efterfølgende uger.

Han løb bulletinen igennem.

Tre lig var over gennemsnittet for en tirsdag aften.

Han ledte efter ordene ‘mørkhåret’ og ‘hovedlæsion’ – hvad som helst, der kunne passe med billedet på hans telefon. Det eneste, der kom bare lidt tæt på, var drabet på en bartender i West End. Han var hvid og på vej hjem, da han var blevet overfaldet og tævet ihjel med en halv mursten i en gyde bag Holborn Station.

Thorne affærdigede det. Offeret blev beskrevet som en mand i midten af tyverne, og selv om døden kunne gøre sære ting ved selv de yngste ansigter, vidste han, at ham, han ledte efter, var ældre end det.

Han kunne høre politiassistenterne Samir Karim og Andy Stone, der arbejdede ved et skrivebord bag ham, selv om ordet ‘arbejde’ i dette tilfælde dækkede over en samtale om den kvindelige betjent fra Colindale Politistation, som Stone endelig havde fået overtalt til at gå med ud. Thorne loggede ud af bulletinen og talte uden at vende sig om. “Det handler jo tydeligvis om positiv diskrimination.”

“Hvad gør?” spurgte Stone.

“Colindale. At de ansætter alle de her blinde kvindelige betjente.”

Karim grinede endnu, da han og Stone nåede hen til Thorne.

“Jeg har hørt om din hemmelige beundrer,” sagde Stone. “De fleste sender nu bare blomster.”

Karim begyndte at ordne papirerne på skrivebordet. “Det er sikkert bare en storm i et glas vand.”

“Ja, man får så meget lort sendt til sin telefon. Jeg får alt

muligt, jeg ikke har bedt om, hver eneste uge. Opgraderinger, ringetoner, alt muligt. Spil ...”

Thorne kiggede op på Stone og talte til betjenten, som om han var lige så dum, som hans kommentar havde givet indtryk af, at han var. “Har mange af dem også vedhæftede billeder af lig?”

“Jeg siger det jo bare.”

Karim og Stone stod og rokkede lidt frem og tilbage som et par virkelig dårlige revyskuespillere, der havde glemte, hvem der skulle sige den næste replik. De var et sært par: Stone var høj og mørk og gik i velsyet tøj, Karim var gråhåret og tætbygget og havde en jakke på, der sad dårligt – som en idrætslærer, der havde klædt sig pænt på til et forældremøde. Thorne kunne godt lide dem begge to, selv om Karim i sin egenskab af kontorleder kunne opføre sig som en gammel kælling, når det slog ham, og Stone var ikke den mest pligtopfyldende betjent. For et års tid siden havde hans makker været en ung betjent i praktik, som var blevet stukket ned. Selv om ingen officielt var blevet bebrejdet noget, var der dem, der mente, at skyldfølelse burde have været det mindste, Stone skulle have været plaget af.

“Kan I to ikke finde en anden at irritere?”

Efter at de var gået, traskede han ned gennem den smalle gang, der gik rundt om efterforskningslokalet og ind på det lille, sørgelige kontor, han og Yvonne Kitson havde været så uheldige at blive tildelt. Der tilbragte han ti minutter med at arkivere forskellige memoer og nyhedsbreve under ‘S’ for skraldespand, mens han ukoncentreret bladede gennem den nyeste udgave af *The Job*, hvor han ledte efter billeder af nogen, han kendte.

Han sad og kiggede på et billede af politiassistent Dave Holland, der modtog et eller andet trofæ ved en eller anden sportsbegivenhed, da manden selv pludselig stod i døråbningen. Vantro læste Thorne hurtigt resten af artiklen, mens Holland gik over og satte sig i stolen bag Kitsons skrivebord.

“*Bordtennis?*” spurgte Thorne, mens han viftede med bladet.

Holland trak på skuldrene og var ikke i stand til at skjule det

smil, der bredte sig på hans ansigt, som svar på Thornes smørrede grin. “Det er verdens hurtigste boldspil,” sagde han.

“Nej, det er det ikke.”

Holland ventede.

“*Jai alai*,” sagde Thorne.

“Jai *hvad-for-noget?*”

“Det hedder også pelota, og det sker, at bolden opnår en fart af 290 km/t. En golfbold er faktisk også hurtigere. Omkring 275 fra tee.”

“At du ved den slags, er fandeme skræmmende,” sagde Holland.

“Min far, ved du nok ...”

Holland nikkede. Han var helt med.

Thornes far var blevet besat af unyttige kendsgerninger – og af lister og quizzer om lister – i de sidste måneder før sin død. Listerne var blevet mere og mere bizarre, og hans lyst til at tale om dem mere lidenskabelig, mens Alzheimer havde ødelagt mere og mere af hans hjerne og var blevet det, der definerede ham.

Verdens hurtigste boldspil. De fem største kendis-selv mord. De tungeste indre organer. Alt muligt tilfældigt sludder ...

Jim Thorne. Dræbt, da flammer raserede hans hjem, mens han sov. En helt almindelig brand, som enhver hengiven søn – en søn, der havde taget sig tid – ville have vidst bare var en ulykke, der ventede på at ske.

Eller måske havde det været noget helt andet.

Et drab, der havde været en besked til Thorne selv, endnu mere direkte end den, der optog hans tanker lige nu.

Det var det ene eller det andet. Det kunne være hip som hap. Når Thorne vågnede svedende midt om natten, kunne han aldrig beslutte sig for, hvad der var nemmest at leve med.

“*Jai alai*,” sagde Holland. “Det vil jeg huske.”

“Hvordan går det med telefonselskaberne?” Thorne lød håbe-fuld, men han vidste også, at medmindre ham, de ledte efter,

var usandsynligt dum, ville det håb hurtigt være ude.

“Det er et T-Mobile-nummer.”

“Taletidskort, ikke?”

“Nemlig. De har sporet nummeret til en uregistreret taletidskorttelefon, som sandsynligvis blev smidt væk, så snart han havde sendt dig beskeden. Eller måske beholdt han telefonen og nøjedes med at smide SIM-kortet væk.”

Lige meget hvad ville de nok ikke komme længere ad den vej. Siden mobiltelefonmarkedet var blevet større og mere spredt, var det blevet sværere og sværere at spore mobiltelefoner under en efterforskning. Taletids-SIM-kort og taletidskort kunne købes næsten hvor som helst. Man kunne købe telefoner med taletidskort i automater, og selv de telefoner, der var registreret hos et selskab, kunne låses op for ti pund i en bod på et hvilket som helst marked. Hvis de, der brugte telefonerne til noget kriminelt, udviste bare en smule forsigtighed, var det sjældent teknologien, der var skyld i, at de blev fanget.

Den eneste måde, teknologien kunne fælde dem på, var ved hjælp af mobilmasterne – dem, der blev brugt, når opkaldet blev foretaget. Når først det sted var blevet fundet, kunne det indsnævre området, hvor opkaldet var blevet foretaget fra, til bare nogle få gader, og hvis den samme mast blev brugt flere gange, blev det nemmere at spore de mistænkte eller alternativt at eliminere nogen fra efterforskningen. Men det tog tid, og det var dyrt.

Da Thorne stillede spørgsmålet, forklarede Holland, at chefen havde nægtet at give tilladelse til en mobilmastforespørgsel. Thornes reaktion var brysk som forventet, men der var ikke så meget at sige til det. Når telefonselskaberne tog sig betalt med op til tusind pund for at undersøge og fremskaffe oplysninger, vidste han godt, at et *billede* af et lig ikke var nok.

“Hvad med der, hvor han købte den?” spurgte Thorne. Hvis de kunne spore telefonen til et specifikt område eller endnu bedre til en specifik butik, kunne det være, at afsenderen var

blevet fanget på et overvågningskamera et sted. Hvis mobiltelefoner gjorde livet mere besværligt, var overvågningskameraer til gengæld blevet politiets bedste ven. Som borger i Europas mest overvågede land, hvor der var et kamera for hvert fjortende menneske, blev den gennemsnitlige Londonborger fanget på video op til tre hundrede gange om dagen.

“Det er en Carphone Warehouse-telefon,” sagde Holland.

“Er det godt?”

“Hvad tror du selv? Ifølge vores nørdede kollega i telefonafdelingen kan deres varer aldrig spores længere end til det varehus, de kom fra. Hvis fyren havde købt den et andet sted, havde vi måske en chance, men alle detailhandlerne registrerer deres salg på hver deres måde.”

“Pis ...”

“Jeg tror, at han bare har været heldig med hensyn til, hvor han købte den. Jeg kan ikke se, hvordan han kunne have *vidst* det. Medmindre han arbejder for et telefonselskab, eller han er en af de nørder, jeg har tilbragt hele morgenen med at tale med.”

“Tak, Dave.”

“Jeg skal nok fortsætte,” sagde Holland. “Måske er vi heldige.”

Thorne nikkede, men han tænkte allerede på noget andet. Han tænkte på beskaffenheden af den besked, han havde fået. Han vidste godt, hvad den var, men ikke, hvad den betød.

Var det en advarsel? En invitation? En udfordring?

Han tænkte, at hvis de høje herrer engang ville ændre mottoet, så havde han det perfekte alternativ. Et, der gav et mere præcist billede af deres arbejde. Thorne forestillede sig papiret med brevhovedet, der lå foran ham, uden det kedelige blå logo øverst. Han forestillede sig en fremtid, hvor alt det salgsmendende materiale fra Londonpolitiet havde et helt nyt motto.

Måske er vi heldige.